

Sygn. akt IV P 208/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Dariusz Rams
Protokolant:	st. prot. sąd. Elżbieta Fałowska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowo Produkcyjnemu (...) spółki z o.o w upadłości układowej w N.

o odprawę rentową

zasądza od strony pozwanej Przedsiębiorstwa Usługowo Produkcyjnego (...) spółki z o.o. w upadłości układowej w N. na rzecz powoda R. K. kwotę 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych) tytułem odprawy rentowej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia 14 listopada 2017 roku do dnia zapłaty.

Sygn. akt IV P 208/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 grudnia 2017 r.

Powód R. K., po ostatecznym sprecyzowaniu żądań (k.16), domagał się od strony pozwanej Przedsiębiorstwa Usługowo Produkcyjnego (...) spółki z o.o. w upadłości układowej w N. zapłaty kwoty 2.000 zł tytułem odprawy rentowej wraz z odsetkami ustawowymi. Na uzasadnienie swoich żądań powód podał w pozwie (k.2), że rozwiązanie umowy nastąpiło w związku z wyczerpaniem okresu zasiłkowego. Następnie powodowi przyznane było świadczenie rehabilitacyjne, a później powód przeszedł na rentę. Pomimo wezwania do zapłaty do odprawy nie otrzymał należnej kwoty świadczenia.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew (k.20-21) wniosła o oddalenie powództwa. Wskazała, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 92¹ kp, powód bowiem nie uzyskał prawa do renty bezpośrednio po ustaniu stosunku pracy. Brak jest w związku z powyższym związku funkcjonalnego pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do renty.

Identyczne stanowisko jak strona pozwana, zajął w sprawie nadzorca sądowy (k.33).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. K. zatrudniony był u strony pozwanej Przedsiębiorstwie Usługowo Produkcyjnego (...) spółce z o.o. w upadłości układowej w N. w okresie od 3.04.1995 r. do 23.01.2015 r. (bezsporne).

Stosunek pracy łączący strony został rozwiązany przez pozwaną bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt b kp w związku z długotrwałą niezdolnością powoda do pracy (bezsporne).

W okresie do 27.05.2014 r. powód pobierał zasiłek chorobowy, a następnie w okresie od 28.05.2014 r. do 22.05.2015 r. świadczenie rehabilitacyjne.

W okresie od 1.06.2015 r. do 30.06.2015 r. powód zarejestrowany był jako bezrobotny.

Z dniem 1.07.2015 r. powodowi została przyznana renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Dowód: dokumentacja k.4-10,35-39, zeznania powoda k.40

Powyższy całkowicie niesporny stan faktyczny wynika z twierdzeń stron oraz z zebranych w sprawie dokumentów i akt osobowych powoda.

Dokumenty zebrane w sprawie nie budzą wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem, nie były kwestionowane przez strony pod kątem autentyczności i treści i Sąd w całości się na nich oparł dokonując ustaleń w sprawie. Pozwoliły one na weryfikację twierdzeń stron odnośnie istotnych dla sprawy okoliczności.

Zeznania powoda Sąd ocenił jako wiarygodne, dotyczą one okoliczności niespornych między stronami.

Sąd zważył, co następuje:

Jak to już zostało stwierdzone powyżej stan faktyczny w sprawie nie budzi wątpliwości. Spór dotyczy tylko kwestii prawnych związanych z wykładnią przepisów prawa pracy w kontekście prawa powoda do odprawy rentowej.

W sprawie jest niesporne, iż stosunek pracy uległ rozwiązaniu z dniem 23.01.2015 r. oraz że powód od dnia 1.07.2015 r. nabył prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Pozwana kwestionowała istnienie związku między ustaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do odprawy rentowej.

Przepis art. 92¹ kp ujmuje szeroko ten związek. Jak podkreśla się w orzecznictwie przejściem na emeryturę jest zamiana statusu pracownika na status wyłącznie emeryta (rencisty). Następuje ono zawsze i tylko przez rozwiązanie stosunku pracy. Zmiana statusu prawnego pracownika wyraża się w tym, że traci on ten status i staje się emerytem lub rencistą, a przy tym jest to następstwem ustania jego stosunku pracy pozostającego w związku z przejściem na rentę lub emeryturę. W tym znaczeniu kilkukrotne przejście pracownika na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy u różnych pracodawców nie jest wykluczone.

W orzecznictwie przyjmuje się, że prawo do odprawy jest warunkowane wystąpieniem chociażby związku czasowego bądź funkcjonalnego między rozwiązaniem stosunku pracy, a przejściem na rentę. Związek ten jest zachowany także wtedy, gdy pracownik przechodzi na rentę lub emeryturę w pewnym okresie po ustaniu stosunku pracy, lecz następuje to bezpośrednio po okresie nieprzerwanego pobierania zasiłku chorobowego, zapoczątkowanego jeszcze w czasie trwania stosunku pracy (uchwała SN z dnia 7.01.2000 r., III ZP 18/99).

Nabycie prawa do tego świadczenia i jego przyznanie jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej rozwiązanie stosunku pracy. Tak jest w przypadku przejścia na rentę z powodu schorzenia, na które osoba zapadła w czasie zatrudnienia, jeśli rentę uzyskała po ustaniu okresu zasiłkowego, który trwał nieprzerwanie w czasie i po ustaniu stosunku pracy. W uchwale SN z dnia 29.05.1989 r. (III PZP 19/89) stwierdzono, że odprawa z tytułu przejścia na rentę przysługuje pracownikowi także wówczas, gdy pracownik uzyskał rentę nie z dniem zakończenia stosunku pracy, lecz po upływie okresu pobierania zasiłku chorobowego, z powodu choroby rozpoczętej w czasie zatrudnienia a zakończonej po rozwiązaniu umowy o pracę przez pracodawcę. Podobnie w uzasadnieniu uchwały z dnia 4.06.1991 r.

(I PZP 17/91) wskazano, że pojęcie "przejścia na rentę lub emeryturę" powinno być interpretowane przede wszystkim w kategoriach obiektywnych, a więc przy uwzględnianiu, czy ostatecznie pracownik korzysta z renty po zaprzestaniu zatrudnienia, nie zaś subiektywnie, przez uznanie, iż rozstrzygające są jego początkowe intencje. Z ustawowego zwrotu „przechodzenie na rentę” nie wynika, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy w każdym wypadku ma być zamiar uzyskania przez pracownika renty. Wystarczy, gdy zachodzi określone następstwo w czasie lub też związek czasowy między rozwiązaniem stosunku pracy a uzyskaniem renty, bez konieczności dowodzenia, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy był zamiar przejścia, czy chęć "odesłania" pracownika na rentę. Ważne jest więc jedynie zachowanie określonego następstwa w czasie między rozwiązaniem stosunku pracy a uzyskaniem renty. Zasadniczo zdarzenia te powinny następować bezpośrednio po sobie, ale na uwadze należy mieć także wyjątki, w których uzyskanie prawa do renty inwalidzkiej jest bezpośrednio poprzedzone okresem choroby, na którą pracownik zapadł jeszcze przed rozwiązaniem stosunku pracy. W orzecznictwie SN wyraża się generalne zapatrywanie, że przewidziany w przepisach regulujących prawo do odprawy „związek” między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do renty inwalidzkiej może mieć nie tylko charakter przyczynowy, czasowy, ale także funkcjonalny, zatem odprawa nie musi przysługiwać jedynie wtedy, gdy pracownik przechodzi na rentę bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy, albowiem odprawa przysługuje pracownikowi w związku z nabyciem prawa do renty, a nie pracownikowi, który nabył już prawo do świadczenia (wyrok SN z 23.11.1993 r., I PRN 111/93). Związek funkcjonalny zachodzi, gdy rozwiązanie stosunku pracy następuje wprawdzie przed ustaleniem prawa do świadczenia, ale jego przyznanie jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej ustanie zatrudnienia.

Prawo do odprawy jest świadczeniem powszechnym i jednorazowym, w związku z powyższym w razie wątpliwości przepisy szczególne jej dotyczące powinny być interpretowane w kierunku umożliwienia realizacji tego prawa.

Powód zachorował w trakcie trwania stosunku pracy, z tego też powodu umowa o pracę została rozwiązana i z tego też powodu następnie nabył prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Spełniona jest więc przesłanka istnienia związku między rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem renty w rozumieniu art. 92¹ kp.

Reasumując powyższe w ocenie Sądu roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie. Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.000 zł, wysokość tej kwoty nie była sporna między stronami. Kwotę tą Sąd zasądził z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14.11.2017 r., tj. od dnia wniesienia pozwu, na podstawie art. 481 § 1 kc.

S./

- odnotować uzasadnienie,

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć stronie pozwanej oraz nadzorcy sądowemu,

K.. 14 dni

22.12.2017 r.